

Шин. /Я погледва и оборва глава./

Мара. /Се отдалечава. После се спира и пакъ се приближава./ Слушай, братко!

Азъ съмъ твоя сестра. Нима немога да знамъ какво има, че си тъй замисленъ!

Шин. /Засѣгнатъ отъ съчувствието на сестра си едва додава./ Говорихме съ негово светѣйшество.... И толкова мисли нахлуха въ главата ми.....

М. Вѣрвамъ. Защото неговъ умъ е като слънце. Азъ всѣкога кага се срѣднахъ съ него се връщамъ въ стаята си възродена. Тѣй хубаво говори той и толкова мисли буди въ съзнанието, че,.....

Шин. /Погледва сестра си, а въ погледа му набивава боязънъ/

М. /Срѣднала погледа му/ Ахъ! Какъ гледашъ, братко. Ти се боишъ отъ нѣщо!

Шин. Има нѣщо вѣрно въ схващанieto ти.

М. Ти се страхувашъ, ви-ди се, че Мурадъ нѣма да приеме нашето предложение за миръ?

Шин. Толкова усложнения могатъ да се явятъ отъ нашето предложение, че ...

М. Че?

Шин. Ехъ, нека оставимъ за сега всички тия въпроси.

М. Ти се страхувашъ, че тѣ си силни и че нашата войска може да бѣде разбита?

Шин. И ако стане това?

М. Никога! Драгомиръ не е бивалъ до сега побѣждаванъ!

Шин. Дано! Дано, сестро!

М. Всѣки който познава нашия полководецъ и който знае побѣдитѣ му при скалитѣ, неможе да мисли противното. Турцитѣ ще бѣдатъ бити.

Шин. Тѣй, но ето десетина дни нашитѣ все отстъпватъ. Самъ ходихъ и видѣхъ. Азъ почвамъ да се страхувамъ.

Мара. То бѣше, защото, Владиславъ бѣше тогава при войскитѣ. Грѣшка бѣше, гдѣто прати Драгомира да усмирява Богомилитѣ. Като че богомилитѣ бѣха пострашенъ врагъ отъ турцитѣ!

Шин. Вътрѣшния врагъ въ една държава е всѣкога по опасенъ отъ външния.

М. /Съ вѣра/ И едниѣ и другитѣ ще бѣдатъ побѣдени. Богомилитѣ сѣ вече на потушване--скоро ще чуемъ, че и Мурадъ ще бѣде пропхденъ отъ България

Шин. Съ каква вѣра и съ какъвъ възторгъ е изпълнена душата ти, сестро! Даѣ да цѣлуна ведрото ти чело.

М. /Навежда си и Шинманъ я цѣлува/ Сега бѣди по весель! Азъ искамъ моя братъ да бѣде бодъръ и весель.

Шин. /Я погледва съ усмивка/

М. Така! Ти трѣбва да ми казвашъ всѣкога онова, до мимичва душата ти.